

Sygn. akt I KZ 2/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **S. K.**

o wznowienie postępowania,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 sierpnia 2019 r.

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Sędziego Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2019 r., VI KO 3/19,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 29 maja 2019 r., VI KO 3/19, odmówiono przyjęcia wniosku S. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2018 r., VII KZ 18/18, utrzymującym w mocy postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt Ko [...], jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

W dniu 12 czerwca 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo wnioskodawcy zatytułowane „Wniosek o wznowienie postępowania”, które z uwagi na złożenie go w terminie przewidzianym do zaskarżenia powołanego wyżej

zarządzenia z dnia 29 maja 2019 r. oraz jego treść, na podstawie art. 118 § 1 k.p.k. należało potraktować, jako zażalenie.

W uzasadnieniu tego środka odwoławczego S. K. po raz kolejny zakwestionował decyzje procesowe zapadające w Prokuraturze Rejonowej w K., w Wojskowym Sądzie Okręgowym w W. oraz w Sądzie Najwyższym, a mające związek ze zgłoszonym przez niego do organów ścigania zawiadomieniem o popełnieniu przestępstw z art. 231 k.k. przez Ministra Obrony Narodowej oraz innych funkcjonariuszy publicznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione przez wnioskodawcę zażalenie jest niezasadne.

Pomimo rozbudowanej części motywacyjnej, dotyczącej w pierwszym rzędzie wydawanych co do osoby S. K. decyzji przez kierownictwo Ministerstwa Obrony Narodowej, nie zawiera ono w istocie argumentacji, która podważyłaby trafność poddanego obecnej kontroli instancyjnej zarządzenia.

Przypomnieć należy, że przedmiotem procedowania przez Sąd Najwyższy w sprawie VI KO 3/19, był wniosek wyżej wymienionego o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2018 r., VII KZ 16/18, którym to orzeczeniem prawomocnie zakończono postępowanie zainicjowane przez wnioskodawcę zawiadomieniami o popełnieniu przestępstw, co którym postanowieniem prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 29 listopada 2017 r., sygn. akt PR 5 Ds. (...), utrzymanym w mocy postanowieniem Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt Kp (...), odmówiono wszczęcia śledztwa.

Trafnie w związku z tym w zaskarżonym zarządzeniu uznano, że będący przedmiotem rozpoznania wnioski S. K. o wznowienie postępowania jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Skarżący kwestię tę pomija skupiając się na wydawanych w stosunku do jego osoby decyzjach organów wojskowych. A przecież nie to jest przedmiotem postępowania, w którym wydano zarządzenie z dnia 29 maja 2019 r., lecz ocena, czy w istniejącej w tej sprawie konfiguracji

procesowej możliwy jest wniosek o wznowienie postępowania *de facto* nie sądowego, lecz przygotowawczego. W piśmiennictwie kwestia ta, co uwypuklił Sąd Najwyższy w motywach zaskarżonego zarządzenia, jest postrzegana jednolicie. Co więcej, identyczne stanowisko w omawianym przedmiocie zajmuje judykatura. Jak trafnie stwierdził to Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 listopada 2014 r., III KZ 87/14 (OSNKW 2015, z. 4, poz. 32), „Prawomocnym orzeczeniem kończącym postępowanie karne w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. jest takie, które rozstrzyga w przedmiocie odpowiedzialności karnej; za tego rodzaju orzeczenie nie może być uznane postanowienie sądu odwoławczego utrzymujące w mocy zaskarżone zarządzenie upoważnionego sędziego sądu rejonowego o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie tego sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia prokuratora o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego. Przewidziana w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego instytucja wznowienia postępowania dotyczy tylko postępowania sądowego. Orzeczenie sądu zapadłe w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa czy dochodzenia, jak też o ich umorzeniu, nie jest wydane w toku "postępowania sądowego" - w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k., skoro stanowi czynność, którą sąd podejmuje nie w toczącym się postępowaniu sądowym, lecz w postępowaniu przygotowawczym”.

Nie budzi też wątpliwości ta część uzasadnienia kontrolowanego zarządzenia, w której odwołano się do incydentalnego charakteru postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2018 r., VII KZ 16/18, stwierdzając – co oczywiste – że orzeczenie to nie rozstrzygało definitywnie o przedmiocie procesu. Co więcej, nawet gdyby to incydentalne postępowanie potraktować jako postępowanie o wznowienie postępowania, to i tak złożony przez S. K. wniosek nie mógłby odnieść zakładanego przez niego rezultatu, a więc wszczęcia postępowania wznowieniowego. Należy bowiem przypomnieć, że w zgodzie z jednolitą linią orzecniczą Sądu Najwyższego, którą obecny skład podziela i nie znajduje podstaw, aby od niej odstępować, nie jest możliwe wznowienie, zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu, samego postępowania o wznowienie postępowania, zakończonych uprzednio prawomocnym orzeczeniem o oddaleniu wniosku strony lub o braku podstaw do wznowienia *ex officio*. Pogląd taki

wyraził Sąd Najwyższy już w postanowieniu z dnia 20 maja 2010 r., V KO 47/10 (OSNKW 2010, z. 8, poz. 83), podtrzymując go również w kolejnych postanowieniach: z dnia 8 lutego 2011 r., III KO 99/10, z dnia 9 lipca 2013 r., II KO 17/13, (Biul. PK 2013, z. 7, s. 17-19), czy też z dnia 22 stycznia 2015 r., III KO 95/14, i ma on odpowiednie zastosowanie również w tym przypadku.

Uwzględniając powyższe oraz zgodności z prawem zaskarżonego zarządzenia, należało postanowić jak w części dyspozytywnej postanowienia.

**Od niniejszego postanowienia środki odwoławcze
nie przysługują (art. 426 § 1 k.p.k.).**

Przewodniczący: SSN (Tomasz Artymiuk)